

Adventsbezinning 2020

We zijn de donkere weken ingegaan.
De dagen worden steeds korter, de nachten langer.
De temperaturen dalen, de winter staat voor de deur.
We zoeken de bescherming en de beschutting van onze woningen.

Waar het warm is en de ramen verlicht.
We ontsteken een eerste kaars op een krans van groen.
Het nu nog kleine licht spreekt ons van hoop en vertrouwen
dat het licht de duisternis terug overwint.
De advent is een oefenperiode:
een tijd om onze ogen naar het licht te zetten,
een tijd om in het licht te gaan staan.

We staan even stil bij een beeld uit de maand september, misschien zag jij het ook in de krant of op sociale media. Het is een foto van een slapende peuter met zijn vader op straat, na de brand in het vluchtelingenkamp Moria op het eiland Lesbos.

Het herinnerde mij ook aan twee andere foto's.

Eén is van nog niet zo lang geleden, van juni 2019. Die van de 2-jarige Valeria met haar papa Oscar Ramirez, verdronken in de Rio Grande toen ze op zoek gingen naar een beter leven in de VS.

De andere foto, iconisch geworden en iedereen wel bekend, is van 5 jaar geleden. We zien Aylan Kurdi, het 3-jarige Syrische jongetje dat verdronken aanspoelde op het strand van de Middellandse Zee.

Valeria en Aylan kregen allebei na hun dood een naam en een levensverhaal. Toch veranderde weinig voor de vele naamloze kinderen in uitzichtloze situaties vandaag voor wie geen plaats is in de herberg. De laatste versregels uit het gedicht van Micha Havel voor Aylan zeggen eigenlijk alles: *'Wie ben jij en wat lig je raar en waar zijn je emmertje en je schepje?'*

Maar ook dichterbij ons, achter onopvallende gevels leven mensen in moeilijke omstandigheden. Het mantra van 2020 *'blijf in je kot'* klinkt anders als je in een comfortabel huis met veel groen en een ruime tuin woont. Hoe voelt dat echter als je amper ruimte hebt en in een appartementsgebouw woont waar muren niet goed geïsoleerd zijn of in een buurt met veel omgevingslawaai. Als je met veel mensen samenwoont op een kleine oppervlakte gebeurt het al eens meer dat spanningen oplopen en een ergernis escaleert. Een straathoekwerker vertelt: 'Aan een alleenstaande moeder beloofde ik een cavia voor de kinderen. Ik bracht die aan huis, een appartement vier hoog zonder lift. De moeder had het zo goed mogelijk ingericht maar het bleef een klein flatje en voor twee levendige jongens was er weinig speelruimte. En dus zeker geen tuin om ook eens goed te kunnen ravotten. Hier in lockdown moeten gaan is niet evident. Over de komst van de cavia waren de kinderen superenthousiast. Het diertje kreeg direct een naam: Micky. Ze hadden er een kartonnen doos voor klaar gezet met papiersnippers. Maar achteraf vroeg ik me af of ik er wel goed aan gedaan had. Was er hier wel plaats voor een huisdier, hoe klein ook? En de moeder had er nu nog een zorg bij. Maar anderzijds waren die twee jongens zo blij.'

Zoveel mensen zijn op zoek naar een veilige plek, waar ze warmte vinden en ruimte om zichzelf te kunnen zijn. Een plek waar ze welkom zijn en thuis, waar kinderen kunnen spelen en groeien, en kansen krijgen om onbezorgd te zijn.

Ook Gods verlangen is groot: Hij kijkt uit naar mensen bij wie een kind thuis mag komen, een huis waar mensen – wie ze ook zijn-

onverwacht mee mogen aanschrijven. Zal de deur van de herberg dit jaar open gaan? Zeggen wij: 'Kom, in mijn huis ben je welkom.'

Advent is de uitgelezen tijd
om midden in het leven
te zien en te ontdekken
voor wie God kiest:
de kleine en voorbijgelopen mensen,
en ervoor te zorgen dat die keuze
ook aan ons te zien is.

Advent is wakker worden,
ogen open voor het ongeziene lijden
van vertrapte mensen.
Je laten raken door het zwijgen
dat over hun leven hangt
en het je aantrekken.

Oren open voor de vraag achter de woorden,
voor het roepen dat ontkend
en in de kiem gesmoord wordt,
voor het leed dat wordt verzwegen.

Eens zei Jezus tot zijn leerlingen: Stel dat je midden in de nacht naar één van je vrienden gaat en hem vraagt: 'Vriend, wil je me drie broden lenen want een andere vriend van me is na een lange reis bij mij aangekomen en ik heb niets om hem voor te zetten.' Zal die vriend van je vanuit zijn huis toeroepen: 'Val me niet lastig, de deur is al op slot. Mijn kinderen en ik liggen al in bed. Ik kan niet opstaan om ze je te geven?' Ik zeg jullie: 'Als hij al niet opstaat en het nodige geeft omwille van de vriendschap, zal hij toch opstaan en het geven vanwege je vrijpostigheid.' Dus vraag en jullie zal gegeven worden. Zoek en je zult vinden. Klop en er zal worden opengedaan. Al wie vraagt, krijgt. Wie zoekt, vindt. Wie klopt, voor hem wordt opengedaan.

Uit het evangelie volgens Lucas 11, 5-10:

Terwijl wij ons druk maken om Jezus een plaats te geven in onze kerststallen of dat niet meer doen. Terwijl wij zeggen dat we Hem eigenlijk niet meer zo goed zien zitten, zit Hij zelf neer op onze drempel en vraagt ons als een mens in nood, om asiel, om een bad en een bed, om werk en brood, om mensenrechten. Hij is iedere man en vrouw, ieder kind, die geen huis, geen eten en drinken hebben, geen ruimte om te leven. Ieder mens die ziek en eenzaam is. En Hij zegt tot ons: 'Al wat je hen doet, heb je ook mij gedaan. Al wat je hen onthoudt, heb je ook mij onthouden.' Hij komt ons tegen van dag tot dag.

Omwille van Hem die genoemd wordt
'Zoon van God, kind van mensen'

bidden wij:
voor de kleinen, de kwetsbaren in ons midden,
voor allen, hier en elders,
die door het leven getekend zijn en geschonden,
voor kinderen – waar ook ter wereld –
voor wie geen plaats is, ongewenst als zij zijn
en al bij voorbaat kansloos:
dat zij mensen ontmoeten die zich hun lot aantrekken
en in woord en daad laten blijken: 'ik zal er zijn voor jou'.

Omwille van Hem die genoemd wordt
'man van genade, mens van vrede'
bidden wij:
voor allen die oorlog en onderdrukking
aan den lijve ondervinden,
voor allen die ten onrechte van hun vrijheid worden beroofd,
voor vluchtelingen zonder land en zonder naam,
voor allen die leven in conflict met anderen
en geen oplossing zien:
dat zij mensen ontmoeten die zich hun lot aantrekken
en in woord en daad laten blijken: 'ik zal er zijn voor jou'.

Omwille van Hem die genoemd wordt
'licht in de wereld, weg ten leven'
bidden wij:
voor allen die, teleurgesteld en ontgoocheld,
hun toekomst somber inzien,
voor allen die alleen staan
en – juist in de komende feestdagen –
hun eenzaamheid voelen, meer dan ooit,
voor zieken zonder hoop op genezing:
dat zij mensen ontmoeten die zich hun lot aantrekken
en in woord en daad laten blijken: 'ik zal er zijn voor jou'.

Alleen onder mensen op weg naar elkaar vindt God een herberg, een plek om thuis te komen. Het is het ogenblik van vervulling. Een herberg waar plaats is. Een gat in de muur van onverschilligheid, een ketting van mensen tegen de vuist van geweld. Adventsmensen zijn we wanneer wij ons hart openstellen voor de kleine tekenen van hoop, waar wij God binnenlaten met een uitgestoken hand en een bemoedigend woord.

De weg die wij tonen zal ons thuisbrengen.
De hand die wij reiken, zal ons rechthouden.
Het voedsel dat wij delen, zal ons in leven houden.
De schuld die wij vergeven, zal ons hart bevrijden.
De mildheid waarmee wij oordelen, zal ons leven verzachten.
De dank die wij uitspreken, zal onze vreugde zijn.

***Van harte een gezegende Advent- en Kersttijd toegewenst,
ook in deze moeilijke en eenzamere coronatijd.***

